

ΕΛΛΗΝΕΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ.

ΙΝΕ, νομίζω, μία παράλειψις ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν νὰ μὴ γνωρίζουν τοὺς ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, Ἑλληνικῆς καταγωγῆς καλλιτέχναις, οἱ ὅποιοι φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε οὔτε ὀλίγοι, οὔτε εὐκαταφρόνητοι.

Εἰς τὴν Ρωσσίαν τοὐλάχιστον εὐρίσκονται ἀρκετοὶ πρώτης τάξεως ζωγράφοι, οἱ ὅποιοι καὶ ἀναγνωρίζουν τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν των καὶ ἀσμένως ἠκούσαν τινὲς ἐξ αὐτῶν ὅτι ὑπάρχει ἐν Ἀθήναις καλλιτεχνία, ὅτι γίνονται ἐκθέσεις εἰς τὰς ὁποίας προθύμως θὰ ἔστειλλον τὰ ἔργα των.

Ἐν τῶν πρώτων ἔργων τοῦ ὑπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἰδρυθέντος Συνδέσμου τῶν Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν θε εἶνε βεβαίως νὰ συνδέσῃ τοὺς ἀπανταχοῦ Ἑλληνας ζωγράφους καὶ τοὺς ἑλληνικῆς καταγωγῆς τοιοῦτους μὲ τὴν μητρόπολιν. Βοηθοῦμεν δὲ φρονοῦμεν τὸν σκοπὸν αὐτῶν δημοσιεύοντες τὰ ὀνόματα καὶ τὰ κυριώτερα ἔργα τῶν ἐν Ρωσσίᾳ, ὅπως μᾶς μετέδοικαν ταῦτα ἐκεῖσε ἐγκατεστημένοι Ἑλληνας καλλιτέχναι.

Α'. Ἀρχιεπίσκοπος Ἰβάνοβιτς Κουίντζη.

Ἐγεννήθη οὗτος τῷ 1842 εἰς τὴν Μαριανοῦπολιν, υἱὸς πολὺ πτωχῶν γονέων. Μικρὸν οἱ γονεῖς του τὸν ἐγκατέλιπον εἰς τὴν τῆγην του. Οὐδαμοῦ ἐδιδάχθη τὰ γράμματα οὗτος ἢ τὴν τέχνην του. Ἴταλὸς ἔμπορος ἐκτιμῆσας τὸ ἰσχυρὸν του παρεκάλει τὸν Αἰβαζόφσκη νὰ τὸν παραλάβῃ καὶ τὸν διδάξῃ, ἄλλ' ἐκεῖνος φθονήσας τὴν μεγάλην του ἐπίδοσιν μετεχειρίσθη αὐτὸν ἄλλως ὡς ὑπῆρξεν. Ὁ Κουίντζη τὸν ἀφῆκε καὶ ἐπιμείνας ἐμορφώθη ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ φήμη τῆς μεγαλοφυΐας του δὲν ἐβράδυνε, περιορισθεῖσα δυστυχῶς μόνον ἐντὸς τῆς Ρωσσίας. Ἀπὸ τοῦ 1870 καὶ ἐφῆρξεν ἔδωκε μεγάλην ὄψθιν εἰς τὴν Ρωσικὴν τοπογραφίαν.

Αἱ πλέον γνωσταὶ εἰκόνες του εἶνε : «Βορέας», «Βαλαάμ», «Νῦξ εἰς τὸν Βορυσθένην» καὶ «Δάσος σημιδῶν». Αἱ περισσώτεραι εἰς τὴν «Πινακοθήκην Τρεδιακῶφ ἐν Μόσχᾳ, τὴν καλλιτέραν τῆς Ρωσσίας. Κατὰ τὸ 1894 ἐκλήθη καθηγητὴς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν διὰ τὸ paysage. Ἄφησε πολλοὺς διαπρεπεῖς μαθητὰς. Ἀπέθανε καρδιακὸς τῷ 1910. 500,000 ρούβλια, καὶ 6,000,000 πῆγεις γῆς ἐν Κριμαίᾳ ἀφῆκεν εἰς τὸν «Σύλλογον τῶν Καλλιτεχνῶν» τὸν λαβόντα ἤδη τὸ ὄνομα τοῦ Κουίντζη. Κατὰ τὸ 1904 ἐδώρξεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Πετροπόλεως 100.000 ρούβλια ὅπως γίνεται ἡ ἐτήσια ἐκθεσις τῆς Ἀνοίξεως καὶ ἀπονέμονται βραβεῖα ἐκ τῶν τόκων.

Β' Κυριῶκος Κωνσταντίνοβιτς Κωνσταντῆς Ἐγεννήθη τὸ 1852 ἀπὸ πτωχῶν οἰκογενειῶν εἰς τὸ μικρὸν παραθαλάσσιον χωρίον Ντοφίνοφια, 20 χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς Ὀδησοῦ. Τὰ πρώτα του βήματα εἰς τὰ 68 καὶ 69, ὅταν εἰργάζετο εἰς τοῦ φωτογράφου Μπύλωφ, ὅπου ἐχρωμάτιζε τὰς φωτογραφίας. Κατὰ τὸ 1870 ἤρχισε νὰ πηγαίῃ εἰς τὰ Κυριακὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς τῆς Ὀδησοῦ. Πρώτῳ διδάσκαλοι του ἦσαν ὁ Ἰορίνη, ὁ Μπάουερ, ὁ Μαλμὲν, καὶ δι' ὀλίγον ὁ Μπίμπιχο. Τὸ 1874 εἰσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν τῶν προτομῶν

τῆς Ἀκαδημίας Πετροπόλεως, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεφοίτησε τὸ 1881. Ἦτο μαθητὴς τοῦ καθηγητοῦ Ζοστιακῶφ. Πρώτην φορὰν ἐξέθεσε κατὰ τὸ 1884 εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν «Μεταβατικῶν Ζωγράφων». Μία εἰκὼν του «Εἰς τὸν ἀρρωστον φίλον» ἐθανυμάσθη ἀπὸ ὅλους καὶ ἡ πινακοθήκη Τριεκακῶφ τὴν ἠγόρασε.

Δι' αὐτὴν τὴν εἰκόνα καὶ τὴν τοῦ Κουίντζη «Δάσος σημιδῶν», Ἀγγλὸς περιηγητὴς ἀφοῦ εἶδε ὅλην τὴν Πινακοθήκην, εἶπεν ὅτι αἱ μόναι ρωσικῆς τέχνης εἰκόνες ἦσαν αὐταί. Ἐθαύμασε δὲ ὅτι καὶ αἱ δύο ἦσαν ζωγράφων ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Ἡ φήμη τοῦ Κωνσταντῆ ἠῤῥησε διὰ μιᾶς. Κατὰ τὸ 1885 τὸν ἐκάλεσιν καθηγητὴν εἰς τὴν ζωγραφικὴν σχολὴν τῆς Ὀδησοῦ, ὅπου ἕως τώρα μένει Πέρυσιν ἐώρτασε τὴν 25ετηρίδα του καὶ ὅλη ἡ Ρωσσία τὸν συνεχάρη. Δὲν εἶνε μόνον καλὸς ζωγράφος, ἀλλὰ καὶ σπάνιος ἀνθρωπος ὥστε καὶ τώρα οἱ μαθηταὶ του ἂν καὶ ἀποκαταστημένοι τὸν ἐνθυμοῦνται μὲ εὐγνωμοσύνην καὶ τὸν περιβάλλον με φωτεινὸν ἰδαϊκόν. Ἐκτοτε ἤρχισε νὰ ἐκθέτῃ τακτικὰ εἰς ὅλας τὰς ρωσικὰς ἐκθέσεις. Τα κύρια ἔργα του εἶνε «Συνέντευξις» εἰς τὴν Πινακοθήκην Wolg, «Χῆνες» εἰς τὴν Πινακοθήκην τοῦ Τερέστσενκο. «Γραιαί» Πινακοθήκη Πετροκοκκίνοφ, «Πρόσφορος ἀνοιξις» Πινακοθήκη Ρούσσοφ εἰς Ὀδησόν, «Μεγάλη Πέμπτη» Πινακοθήκη Wolg, «Ἐσπέρα» Πινακοθήκη Ρούσσοφ, «Τὸ λειριον» Πινακοθήκη Καλλιτ. Συλλόγου Ὀδησοῦ.

Εἶνε μέλος καὶ ἰδρυτῆς καὶ Ἐπίτιμος Πρόεδρος τῆς «Ἐταιρίας τῶν Μεσημβρινῶν Ρώσων Καλλιτεχνῶν».

Τὸ 1906 ἡ Ἀκαδημία Πετροπόλεως τὸν ἔκαμει Ἀκαδημαϊκὸν καὶ πολλὰκις τὸν ἐκάλεσε καθηγητὴν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ἀλλ' ἐ.εἶνος δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ τὴν ἀγαπημένην του Σχολὴν τῆς Ὀδησοῦ καὶ δὲν ἐπῆγε. Ἐζωγράφιζε καὶ τοπεῖα καὶ genre, ἀλλὰ τὸ κυριον εἶδος του εἶνε «τοπεῖα μὲ πρόσωπα».

Γ'. Νικόλας Πέτροβιτς Χειμών. Ἐγεννήθη τὸ 1885 εἰς τὴν Μπαλακλάβαν τῆς Κριμαίας. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τὸ 1889 καὶ ἐτελείωσε τὸ 1896 εἰς τὸ ἀτελιὲ τοῦ paysage τοῦ Κουίντζη. Ἀπὸ τὰ ἔργα του, εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου Γ', εἰς Πετροῦπολιν εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ «Φιλανδία» καὶ εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Ἀκαδημίας «Πρὸς τὴν Ἀνοιξιν», ὅπερ ἔτυχε ἀ' βραβεῖον εἰς τὴν «Ἐκθεσιν τῆς Ἀνοίξεως τοῦ Κουίντζη». Εἰς τὴν Διεθνή τοῦ Μονάχου ἔλαβε β' χρυσοῦν μετάλλιον.

Τὰ ἔργα του εἶνε δεκτὰ εἰς τὸ Salon τοῦ Champs de Mars. Τώρα εἶνε ὑποδιευθυντὴς καὶ καθηγητὴς εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Συλλόγου πρὸς ἐνθάφρουν τῆς τέχνης ἐν Πετροπόλει.

Δ'. Περικλῆς Ξυδιάς· σχεδιαστὴς καὶ χαράκτης ἐκ τῶν διασημοτέρων. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν Καλλιτ. Σχολὴν τῆς Ὀδησοῦ. Τὸ 1890 εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ ἐτελείωσε τὰς τάξεις τῆς χαρρακτικῆς τὸ 1894. Ἐργάζεται καὶ εἰς τὴν σχεδίασιν τῶν κυβερνητικῶν χαρτονομιμάτων.

Ε'. Μιχαὴλ Πελοπίδας Λάτρης. Ἐγεννήθη τὸ 1875 εἰς τὴν Γιάλταν. Ἐγγονος ἐκ μητρὸς τοῦ Αἰβαζόφσκη. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Πετροῦπολιν, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν παρὰ τῷ Κουίντζη καὶ ὕστερον εἰς τὸ Μόναχον ὑπὸ τὴν καθηγητὴν Γολέσκη. Ἐπέστρεψεν εἰς Πετροῦπολιν καὶ ἐτελείωσε τὴν Ἀκαδημίαν τὸ 1906. Τοπεῖογράφος.

ΣΤ', Οἱ ἀδελφοὶ Νικόλαος Μιλιώτης, Βασίλειος Μιλιώτης, Ἀναστασία Μιλιώτη. Ἐκ τῶν καλλιτέρων déladenti τῆς Ρωσίας.
Ἄλλοι ζωγράφοι ἑλληνικῆς καταγωγῆς εἶνε : Α.

Ν. Στελιανούδης, Λεωνίδας Ἑγγλέξης, Ἀλέξ. Μαγκανάκης, Τσιριγώτης, Ι. Κυρίλλου Ἀμαστάλωφ, Γεώργιος Χαραλ. Μπογιατζής, Ἀλεξομάτης καὶ ἄλλοι.
Ε. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

ΙΟΥΛΙΑ ΑΜΠΕΛΑ

Τάλαντον ἐπίζηλεν ἀπαγγελίας ἐπεδείξατο ἡ νεαρῶτάτη δεσποινὶς Τζούλια Ἀμπελά, θυγατὴρ τοῦ διακεκριμένου λογίου καὶ συνεργάτου μας κ. Τιμ. Ἀμπελά. Ἐμφανισθεῖσα τὸ πρῶτον εἰς τὰς προεσπερίδας τῆς «Πινακοθήκης», ἐνεποίησε ζωηροτάτην ἐντύπωσιν ἡ ἀφελὴς ἀλλὰ καὶ γλυκυτάτη ἀπαγγελία τῆς, ἡ ἐμψυχώσασα τὰ ποιήματα. Ἀπήγγειλε Γαλλικὰ καὶ Ἑλληνικὰ λυρικὰ ποιήματα μὲ τέχνην καὶ περιπάθειαν, σπανιώτατα καὶ εἰς τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος παρ' ἡμῖν ἠθοποιούς ἀπαντωμένην. Ἡ δεσποινὶς Ἀμπελά εἶνε αὐτοδίδακτος, ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ἐν Ἀθήναις δραματικῆς σχολῆς, δυναμένης νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀξιώσεις τῆς τέχνης.

ΡΟΖΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

Ἀπὸ τὰς νεαρωτέρας ἀλλὰ καὶ τὰς μᾶλλον εὐέλπιδας ποιητρίας, ἡ δεσποινὶς Ρόζα Ἰωάννου. Ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν «Πινακοθήκην», τὸ πρῶτον, σύντομα ποιήματα ἔχοντα τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς ἡρέμου καὶ φιλοσοφικῆς σκέψεως, ἀλλὰ καὶ τὸ χάρισμα τῆς ἀνεπιτηδεύτου μορφῆς. Οἱ στίχοι τῆς νεαρῶτάτης τῶν συνεργατῶν μας ἔχουν τὸ θέλγητρον μιᾶς χαριτωμένης ἐμπνεύσεως καὶ ὑπόσχονται γενναιοτέρας πτήσεις. Ἡ «Πινακοθήκη» πάντοτε ἐνεθάρρυνε τὰ νεαρὰ τάλαντα, εὐχαρίστως ἀποβλέπουσα εἰς τὴν διὰ τῆς ἐνθαρρύνσεως πρόοδον, τὴν παρὰ τῆς λυρικῆς ποιήσεως τὴν σπανίαν παρ' ἡμῖν.

